

Inhoud

De firma Tyfoon	11
Mevrouw Beyer-Garratt	29
Club Loco	38
Natalie Tender	47
Oscar en Marie	50
Tranen zijn ultieme pijnstillers	57
Het rode geschenk	65
Night and day	79
Het blauwe geschenk	86
Tomboy	97
Lief zijn voor elkaar	101
Wie met vuur speelt	105
Wie ik was voordat ik hier kwam	111
Een doek dat over een alarmlicht wordt geworpen	120
Symbolen sterven niet	130
22-E	134
Regen	140

de bent een radertje in het geheel,
maar dankzij de radertjes draagt de hele machinerie op volle toeren.
Haal er één weg en de boel zal instorten.

‘In deze samenleving krijg je een plek en functie die het beste bij je past. Als je nutteloos was geweest, hoefde je hier ook niet te zijn, nietwaar? En je bent hier. Dus doe je ertoe.’

De firma Tyfoon

Het glooiende dak van Utrecht Centraal leek van een afstand op het afgeworpen pantser van een reusachtig dier. Beschenen door een koel noordelijk licht marcheerden stromen mensen door de stationshal. Eén van hen was Alex Stanovsky, een donkerblonde jongeman met groene ogen en hoge jukbeenderen gekleed in een grijs licht wollen pak. Hij liep nogal uit de pas: als een kip zonder kop rende hij in het rond. De hele nacht had Alex wakker gelegen om tegen de ochtend alsnog in te dutten. Nu was hij te laat van huis vertrokken en moest hij zich haasten om zijn trein te halen. Pijlsnel vloog hij de roltrap op naar spoor acht. Zijn weg werd echter versperd door een groepje mensen. Zijn pogingen hen te passeren waren vruchteloos. Ze negeerden hem en keken stoïcijns voor zich uit. Alex klampte één van hen aan, een kale man van middelbare leeftijd in een blauw bomberjack. Die keek verstoord om.

‘Man, maak je niet druk, het is maar een trein,’ zei hij. Door het tumult hoorde hij hem echter niet. Hij zag alleen zijn mond bewegen. Toen Alex naar voren probeerde te komen werd hij zonder pardon teruggeduwd. Hij verbeet

zijn ergernis: het zou nog enkele ogenblikken duren voor hij eindelijk beneden op het perron was aangekomen. He-
laas, in de verte bleek zijn vrees bewaarheid: hij zag zijn
trein weggrijden. Terwijl hij het perron opstapte slaakte hij
een zucht en liet verslagen zijn hoofd hangen. Maar toen
hij opkeek zag hij de trein tot zijn verbazing vlak voor
hem staan. Hij knipperde een paar keer met zijn ogen.
De trein stond er nog steeds. Daar klonk het vertreksig-
naal. Hij vroeg zich niets meer af en sprong naar binnen.
De deuren sloten en de reis begon. “Wat een ouderwetse
trein,” dacht hij, om zich heen kijkend. “En wat een sleets
interieur.” Hij liep door een smal gangpad met rechts van
hem cabines waarvan sommige waren geblindeerd. Nu be-
gon hij toch te twijfelen: zou dit de verkeerde trein zijn?
Toen Alex voor zich uitkeek zag hij dat een asblonde man
in Mao-uniform hem tegemoetkwam. Hij had een zieke-
lijk bleke huidskleur en een smartelijke uitdrukking op
zijn gezicht. Alex schatte hem rond de dertig. Vlak voor-
dat ze elkaar genaderd waren zei de man:

‘Is er iets, meneer? U ziet er verward uit.’

‘Nee, er is niets,’ antwoordde Alex. ‘Ik vroeg me alleen
af of dit wel de trein is naar Rotterdam. Ik heb daar name-
lijk een belangrijk sollicitatiegesprek.’

‘Dit is de juiste trein. Maakt u zich geen zorgen,’ zei de
bleke man terwijl hij Alex belangstellend opnam.

‘Gelukkig. Ik ben nogal een pechvogel, ziet u.’

‘Volgt u mij maar,’ gebod de man. Gedwee liep Alex
achter hem aan, al vroeg hij zich af waarom hij dat deed.
Hij kende hem niet eens. Ach, het kon geen kwaad. En hij
had de goede trein, dat was het voornaamste.

Toen ze al enige tijd door de trein hadden gelopen stak
de ongerustheid toch weer de kop op. ‘Waar gaat u heen?’
vroeg Alex.

‘Zoals ik net zei: geen zorgen. Het komt allemaal in orde.’

‘Maar wát komt er dan in orde?’

‘U stelt te veel vragen, meneer.’

Daarop zweeg Alex. Toch klopte er iets niet. Het gedrag van die man kwam raadselachtig op hem over. Aan de andere kant was het verleidelijk om zich over te geven aan hetgeen er nu zou gebeuren. Alex was inderdaad nogal een wanboffer. Het zou fijn zijn als er nu eens iets van een leien dakje zou gaan. Gewoon als vanzelf, zodat hij niet stroef en struikelend door het leven hoefde te gaan. “Het komt in orde.” Dat hebben maar weinig mensen tegen hem gezegd. Hijzelf al helemaal niet. Alleen toen hij heel jong was heeft zijn moeder hem met die woorden gesust wanneer hij ziek was of een nachtmerrie had. Ondertussen waren ze tot stilstand gekomen. Ze hadden lang gelopen en het verbaasde hem dat ze het einde van de trein nog niet hadden bereikt. De man klopte op een deur.

‘Alex Stanovsky is er.’

Hij wist dus zelfs zijn naam! Aan de andere kant van de deur klonk een stem waarvan hij nauwelijks kon onderscheiden of die van een man of een vrouw kwam.

‘Laat meneer Stanovsky binnen!’

Zijn mond viel open van verbazing, want deze stem herkende hij!

Misschien moeten we een dag teruggaan in de tijd, dan zal duidelijk worden waar Alex die stem eerder had gehoord. Gisteren, rond kwart voor één ’s middags liep hij Rotterdam Centraal Station uit. Hij was op weg naar het Groot Handelsgebouw. Als je het station verlaat doemt het al rechts voor je op: een beige betonkolos waarvan de met rechthoekige glazen patronen bedekte façade zich nurks voegt binnen de haar omringende wegen. De lange slungelige portier van het Groot Handelsgebouw kende hij: dat was Joost Flens. Achter de balie zat Natalie, een

volkslanke honingblonde jonge vrouw met een niets verbloemende blik in haar blauwe ogen. Ze had precies dat vleugje vulgariteit wat haar sexappeal benadrukte. Ze leek iemand die spijkers met koppen sloeg, of met hetzelfde gemak, onnoemlijk kon blunderen. En je wist niet naar welke kant de balans door zou slaan. Ze hadden bij elkaar op school gezeten. Zodra ze elkaar zagen speelden ze een flirtspel met elkaar dat nooit serieuze vormen aannam, maar ze vervulde meermaals de hoofdrol in zijn seksuele fantasieën. Jarenlang had hij in Rotterdam gewoond, maar drie jaar geleden was hij naar Utrecht verhuisd om met zijn voormalige vriendin Karlijn te gaan samenwonen in Wittevrouwen. Hun relatie was helaas geen lang leven beschoren. De breuk deed hem veel verdriet, zeker omdat deze zo pijnlijk en onverzoenlijk was. Nu woonde hij tijdelijk op kamers in de Watervogelbuurt. Maar hij was vast van plan om weer naar Rotterdam terug te keren. Hij kwam er al regelmatig en ging dan stevast lunchen bij café Engels in het Groot Handelsgebouw. Gisteren deed hij dat ook. En het was op die plek, dat Alex de stem hoorde die hij zopas meende te herkennen. Hij had juist zijn bestelling gedaan, pasta met truffelsaus en een glas chardonnay uit de Languedoc. Hij wist niet precies wat ze zei, maar iets in die stem intrigeerde hem zodanig dat hij zich omdraaide. Hij zag een vrouw met mannelijke trekken aan een tafeltje aan de andere kant zitten, niet ver van hem. Ze had zwart haar en lichtgrijze ogen. Ze droeg een beige kleurig pak met bruinleren ceintuur en een brede kraag. Hoewel ze niet luid sprak overstemde haar bariton de andere geluiden in het café. Ook de man waarmee ze converseerde sprak zacht en helder: alsof de toon van zijn stem tot hoogglans was opgepoetst. Te midden van het geroezemoes klonk hun duet welluidend. Het kale hoofd van de man glom als een biljartbal, maar zijn gezicht was

pokdalig. Hij leek op een gehavende Yul Brynner, de acteur van Russische komaf die beroemd werd door zijn rol van de koning van Siam uit *The King and I*. Zijn kostuum zat strak om zijn gespierde lijf en was van dezelfde snit en kleur als die van de vrouw tegenover hem. In gedachten maakte Alex zich van zichzelf los en nam de plaats in van die kale tegenover haar.

‘Wat een toestand,’ verzuchtte de vrouw. ‘Waar halen we nu weer zo snel iemand vandaan? Mevrouw is in alle staten, terwijl het, tussen ons gezegd en gezwegen, haar eigen schuld is.’

‘We hebben een serieus probleem.’

‘Een sollicitatieprocedure is een tijdrovende business. En dat is bepaald geen garantie voor een geslaagde kandidaat.’

‘Nee, dat hebben we vaker meegemaakt.’

‘Toch ben ik bang dat het de enige manier is. Maar hoe zal de vacaturetekst luiden?’

‘Gezocht: betrouwbare assistent met engelengeduld voor hoogbejaard secreet.’

Ze moest lachen om zijn opmerking. Alex volgde het gesprek nauwelijks meer. Hij was namelijk volledig geïsoleerd door die vrouw. Beter gezegd: hij was op slag verliefd op haar. “Hoe kan dat?” vroeg hij zich af. “Dit is me nog nooit overkomen. Niet zo plotseling bij een wildvreemde.” Terwijl hij, nogal in verwarring, deze dingen overdacht, was het tweetal opgestaan. Hij zag ze in de richting van de uitgang lopen. Snel legde hij het geld voor zijn amper geconsumeerde lunch op tafel, sloeg de wijn achterover en ging achter hen aan. Buiten gekomen zag hij ze even verderop heftig discussiëren bij de ingang van het Groot Handelsgebouw.

‘Yul Brynner’ liep vervolgens de draaideur door. Zij bleef even in gepeins staan en ging toen ook naar binnen. Met

steeds snellere pas volgde hij haar. Toen hij in de ontvangstruimte stond wist hij even niet wat hij moest doen. Natalies lach schalde door de ruimte terwijl ze in gesprek was met een collega. Normaal gesproken zou Alex blij zijn geweest om haar te zien, maar nu was niet het juiste moment. Ze had hem echter onmiddellijk in de gaten en zwaaide naar hem. Hij zwaaide terug met een kort gebaar. Wat zou ze denken als ze hem als een gek achter die vrouw aan zag rennen? Hij voelde zich geremd, maar toch moest hij snel handelen. Nog even en zij was de lift in verdwenen. Hij kon haar niet zomaar laten gaan. Met grote passen liep hij naar haar toe. Beseffend dat dit zeer ongeleefd was, sneed hij haar weg naar de lift af en sprak haar aan.

‘Mevrouw, sorry dat ik u zo benader. Het is niet mijn gewoonte,’ zei Alex met een rood hoofd. ‘Zojuist was ik in café Engels. U ook, en ik kon niet voorkomen dat ik het gesprek hoorde dat u met uw tafelgenoot had. U zoekt een persoonlijk assistent voor een oude dame. Ik denk dat ik daarvoor de geschikte persoon ben.’

Haar aanvankelijk afwerende houding veranderde onmiddellijk. Hij had haar volle aandacht.

‘Wie bent u dan wel?’ vroeg ze. ‘En waarom denkt u dat u geschikt bent?’

‘Ik ben Alex Stanovsky,’ antwoordde hij. ‘Gediplomeerd verpleger en secretaresse. Gespecialiseerd in het verzorgen en ondersteunen van oudere dames.’

Er ontviel haar een spottend lachje. ‘En u komt zich op een presenteerblaadje aanbieden, meneer Stanovsky.’ Ze bekeek hem eens goed. Alex moest alle zeilen bijzetten om zich staande te houden onder haar blik.

‘Verblijft u in Rotterdam?’ vroeg ze.

‘Nee, ik ga zo meteen naar Utrecht waar ik woon.’

‘Neem morgenochtend de trein van drie over negen naar Rotterdam Centraal. Dan zien we wel verder. Dag, me-